

Sygn. akt IV U 439/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2018 r. w S.

odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 26 kwietnia 2017 r. Nr (...)

w sprawie E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo E. K. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01 kwietnia 2017 roku do 31 marca 2019 roku.

Sygn. akt: IV U 439/17 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 26 kwietnia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił E. K. od 1 kwietnia 2017r. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że u ubezpieczonej nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła E. K. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazała, że w dniu 1 czerwca 2015r. w czasie jazdy na rowerze uległa wypadkowi, w wyniku którego doznała licznych złamań podudzia lewego oraz zwichnięcia w stawie skokowym. Do 31 marca 2017r. była uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy, a od 1 kwietnia 2017r. organ rentowy odmówił jej dalszego prawa do renty. Z decyzją tą nie zgadza się, gdyż stan jej zdrowia nie pozwala jej na podjęcie zatrudnienia. Chodzi o kuli, stale odczuwa ból kręgosłupa. W tych okolicznościach nie może pracować w zawodzie sprzątaczkki ani wykonywać innej pracy fizycznej (odwołanie k.1-2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 21 kwietnia 2017r., która nie stwierdziła u ubezpieczonej niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów

faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3-4 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona E. K. do 31 marca 2017r. uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja z 9 listopada 2016r. o ustaleniu prawa do renty na okres do 31 marca 2017r. k.20-21 akt rentowych). W dniu 27 lutego 2017r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k.32 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 27 marca 2017r. ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 27 marca 2017r. k.40 akt rentowych).

Na skutek sprzeciwu ubezpieczonej od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczona skierowana została na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 21 kwietnia 2017r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (sprzeciw ubezpieczonej od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.41 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 21 kwietnia 2017r. k.42 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 26 kwietnia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (decyzja z 26 kwietnia 2017r. k.43 akt rentowych).

Ubezpieczona ma 58 lat i wykształcenie podstawowe. Od 15 września 1986r. jest zatrudniona na Uniwersytecie Przyrodniczo-Humanistycznym w S. na stanowisku starszej woźnej, przy czym od 8 grudnia 2016r. przebywa na urlopie bezpłatnym (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 11 października 2016r. k.12 akt rentowych, zaświadczenie z 27 lutego 2017r. k.37 akt rentowych oraz wyjaśnienia ubezpieczonej k.29 akt sprawy).

W dniu 1 czerwca 2015r. ubezpieczona w wyniku upadku z roweru doznała otwartego złamania kostek lewej nogi ze zwichnięciem stawu skokowego. Złamanie zostało zespolone operacyjnie, następnie stosowano unieruchomienie gipsowe kończyny. W wyniku doznanego urazu rozwinęły się u ubezpieczonej zaawansowane pourazowe zmiany zniekształcające lewego stawu skokowo-goleniowego, które powodują znaczne ograniczenie ruchów lewej stopy we wszystkich płaszczyznach. Powstałe zmiany w istotnym stopniu ograniczają funkcje statyczno-lokomocyjne lewej kończyny dolnej i w dalszym ciągu ,tj. po 31 marca 2017r. czynią ubezpieczoną częściowo niezdolną do pracy, gdyż nie jest ona w stanie wykonywać pracy związanej z długotrwałym chodzeniem, pozycją stojącą oraz prac fizycznych wysiłkowych, a takie prace wykonywała na stanowisku woźnej przed ustaleniem prawa do renty. Przewidywany okres trwania u ubezpieczonej częściowej niezdolności do pracy to 31 marca 2019r. Ubezpieczona cierpi ponadto na nadciśnienie tętnicze I/II, które jest prawidłowo leczone farmakologicznie i nie powoduje niezdolności do pracy (opinia biegłych ortopedy i kardiologa k.15-17 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej E. K. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo

niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia czy u ubezpieczonej istnieje w dalszym ciągu niezdolność do pracy. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu ortopedii i kardiologii. Sporządzona na tę okoliczność opinia zespołu biegłych dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczona jest nadal ,tj. od 1 kwietnia 2017r. osobą częściowo niezdolną do pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 31 marca 2019r. W złożonej opinii biegli stwierdzili, że z uwagi na utrzymujące się dysfunkcje lewej kończy dolnej – znaczne ograniczenie jej ruchomości, a przez to stabilności i wydolności ubezpieczona nie jest w stanie wykonywać pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami ,tj. pracy woźnej (sprzątaczk) wymagającej długotrwałego chodzenia, pozycji stojącej, prac fizycznych wysiłkowych (opinia k.15-17 akt sprawy). Analizując powyższą opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonej, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonej i jej badaniem. Opinia jest spójna i należyście uzasadniona. Opinia ta nie było kwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.